

ikke gaa ind derpaa, men have den Grundopfattelse, som altid tidligere har været lagt til Grund, og man skal ikke faae mig til at komme med nogen Udtalelse om, i hvilken Grad jeg maatte misbillige „Sylands-postens“ Optraeden ved denne Leilighed, thi efter den Betragtning, jeg har gjort gjældende, er det Noget, der ikke foreligger og ikke burde foreligge til Forhandling. Jeg skal dog henlede de Herrers Opmærksomhed paa, i hvilken Grad man nu i dette Thing gjør en Vending, naar man ser bort fra alle de Momenter, jeg har fremhævet, og styrter sig ind i en Realitetsbedømmelse. Jeg skal minde om Sagen mellem Bjørnbal og Kosfod i 1873—74, hvor det da nedsatte Udvalg i fuld Enstemmighed i sin Betænkning i Tillæg B. erklærede: „Efter Udvalgets Formening kræver den grundlovmæssige Ytringsfrihed i Folkethinget, at et Samtykke efter Grundlovens § 57 ikke gives i ethvert Tilfælde, hvor Noget med mere eller mindre Grund maatte føle sig fornærmet ved en her sålde Udtalelse, men kun efter Hensyn til og Overveielse af samtlige i det enkelte Tilfælde foreliggende Omstændigheder, navnlig den fornærmelige Ytrings Indhold og Bestaaffenhed, den Maade, hvorpaa den er fremkommen, den Anledning, der maatte have været tilstede til at fremsætte den, og den større eller mindre Karakter af forud og vel overveiet, som den maatte have.“ Der tales ikke et eneste Ord om Bestaaffenheden af det Mellemværende, der har givet Anledning til Ytringen. Saa siges der fremdedes, at i det foreliggende Tilfælde vare Udtalelserne „af en meget fornærmelig Natur“ — det er altsaa det, man særlig har bestjættet sig med den Gang, men som ikke vedkommer Sagen nu — „navnlig ogsaa forsaavidt angaar Andragereis Stilling som Embedsmand, hvorhos de fremkom uden nogen fra anden Side givne Foranledning.“ Det var altsaa ogsaa noget Væsentligt den Gang, og saa fremhæves der tilsidt, at ingen Indstriden fandt Sted fra Formandens Side, „som ofte under andre Omstændigheder vil kunne gjøre det uforuødent for den paagjældende Fornærmede at ty til Domstolene.“ Denne Betænkning, som altsaa lægger Vægten paa alle de Momenter, jeg har fremhævet, og i Hensyn til dem endte med den Indstilling, at man skulde udlevere det paagjældende Medlem, er underskrevet med Navnene Alberti, Albertsen, Berg, S. A. Hansen, Høgsbro, P. Pedersen og Schjørring. Jeg mener altsaa, at ærede Medlemmer, som have underskrevet denne Betænkning og dog nu ville godkjende den Betragtning, det ærede

Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) gjorde gjældende, maa gjøre en meget vanstelig og betænkkelig Vending, hvilket jeg imidlertid skal lade dem om. I Sagen fra 1870 angaaende Clausager hedder det ligeledes i Betænkningen, Tillæg B. Sp. 1766: „Ytringsfriheden bør formentlig ikke underkastes Censur; medmindre der i Ytringerne fremtræder en aabenbar og uforanlediget Tendents til at fornærme“. Det er altsaa det, det kommer en paa, og ingenlunde den Sag, som ligger til Grund. Under denne Sag erklærede Ordføreren tillige, at den paagjældende Embedsmand, Korpsslæge Møller, vilde i den offentlige Underfølgelse have faaet langt større Revanche end den, der kunde times ham under en privat Proces. Den Gang havde man sliige naive Anstuelser; hvis nu Noget vilde sige, at den paagjældende Landsthingsmand har i den kriminelle Underfølgelse, som altsaa har givet det Udslag, at han ikke har brugt den paagjældende Ytring, faaet fuldkommen tilstrækkelig Revanche, saa at han ikke behøver at faae den gennem ærekrænkende Udtalelser her i Thinget, vilde man nu sige, at det gjælder noget helt Andet. Nu har denne Underfølgelse slet ikke Noget at betyde. Jeg anfører kun disse Ting for at konstatere, at jeg har fuldkommen Ret i, hvad jeg fremsjorte for angaaende de Betragtninger, der alt tidligere ere lagte til Grund ved disse Sagers Bedømmelse, og at det altsaa er det ærede Medlem og det ærede Flertal, som staaar bagved, der indfører noget fuldstændig Nytt, hvilket jeg selvfølgelig ikke kan forhindre. Overfor det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) skal jeg takke for Oplysningen angaaende, hvorledes de fremmede Forsatninger forholde sig med Hensyn til Bestemmelser som denne, men jeg skjønner ikke, det har noget Videre at betyde. Sagen er, at vi have denne Bestemmelse, altsaa bliver Spørgsmaalet, hvorledes vi skulle anvende den, og naar vi spørge derom, kan jeg atter ikke se rettere, end at vi da maa tage Hensyn til de Regler, der have udviklet sig gennem tidligere Anvendelser. Alt, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds og Præsto Amts 6te Valgkreds have fremsjort i saa Henseende, er mig imidlertid fuldstændig forstaaeligt fra det Synspunkt, de her gaa ud fra, men derimod har jeg meget vansteligt ved at forstaa, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) har fremsat til Motivering af sin Stemmegivning. Det ærede Medlem erkjendte, hvad man maa sætte Pris paa, forekommer det mig, at Realiteten af Sagen ikke forelaa til Bedømmelse. Han vilde ikke